

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, поставити:

за вршиоца дужности члана Управе града Београда у рангу начелника средњег треће класе, Ранка Трифуновића, комесара железничке полиције у Београду у рангу средњег писара прве класе, по старом закону;

за секретара треће класе начелства округа топличког Живка Лазаревића, полицијског писара прве класе Управе града Београда;

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Михаила Штуловића, полицијског писара исте класе среза поречког, по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза качерског Василија Николајевића, полицијског писара исте класе среза расинског, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе начелства округа топличког Мирка Гавриловића, полицијског писара исте класе среза качерског, по службеној потреби, но без права на накнаду путних и седилбених трошкова, и

за полицијског писара треће класе среза расинског Ђурђа Јеленића, свршеног филозофа.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. јуна 1908. г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу априлу 1908. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда у току месеца априла извршено је у Србији:

- 1. Убиства 44
- 2. Детоубиства 4

- 3. Нехотичних убиства 3
- 4. Покушаја убиства 25
- 5. Разбојништва 13
- 6. Силовања 2
- 7. Тешких телесних повреда 11
- 8. Паљевина 31
- 9. Опасних крађа 173
- 10. Злонамерних поништаја туђих ствари 28

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	40	или	90.9%
Детоубиства	3	»	75%
Нехотичних убиства	3	»	100%
Покушаја убиства	25	»	100%
Разбојништва	12	»	92%
Силовања	2	»	100%
Тешких телесних повреда	11	»	100%
Паљевина	5	»	16%
Опасних крађа	55	»	31.7%
Злонамерних поништаја туђих ствари	4	»	14%

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (26), затим помоћу *оштрог* (10), помоћу *тупог* (5), *давлеењем* (2) и *тровоњем* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 21 случај, у *освети* за 9, у *користољубљу* за 6, у *нашитој стању* за 2, у *одбрани имовине* за 1, у *вршењу званичне дужности* за 1 и у *неморалним побудама* за 1 случај. За три случаја узроци су непознати.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убиства јављају се: у срезу бањском 4, у срезу прокупачком 4, у срезу расинском 3, у срезу хомољском 3 (2 непронађена), у срезу јасеничком округа крагујевачког 2 (1 непронађено), у срезу копаоничком 2, у срезу моравичком 2, и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског (непронађено), оба посавска, грчанском, ваљевском, пчињском, неготинском, кључком, ражањском, жупском, трстеничком, левачком, параћинском, деспотовачком, алексиначком, пожаревачком, звишком, моравском округа пожаревачког, орашком, јасеничком округа смедеревског, за-

јечарском, црногорском, ужичком и ступеничком.

Детоубиства су извршена по 1 у срезовима: пчињском (непронађено), неготинском, левачком и беличком.

Нехотична убиства извршена су по 1 у срезовима: јаблиничком, беличком и у вароши Враћи.

Покушаји убиства извршени су: у вароши Београду 4, у срезу бољевачком 2, у срезу зајечарском 2, у срезу моравичком 2, и по 1 у срезовима: грчанском, пчинском, гужанском, копаоничком, жупском, параћинском, алексиначком, хомољском, љубињском, прокупачком, добричком, косаничком и ариљском, и у варошима: Нишу и Прокупљу.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу моравском округа пожаревачког 2, у срезу зајечарском 2, и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, крагујевачком, колубарском округа ваљевског (непронађено), неготинском, поречком, голубачком, јасеничком округа смедеревског и у вароши Београду.

Силовања су извршена по 1 у срезовима: параћинском и подунавском.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу колубарском округа ваљевског 2, у срезу гужанском 2, и по 1 у срезовима: тамнавском, пчињском, брзопаланачком, моравском округа нишког, орашком, заглавском и у вароши Београду.

Паљевине су извршене: у срезу драгачевском 4, у срезу гужанском 3, у срезу косаничком 3, у срезу подгорском 2 (1 пронађена), у срезу лепеничком 2, у срезу темнињском 2, у срезу бањском 2, у срезу рамском 2, у срезу подунавском 2, и по 1 у срезовима: власотиначком, крагујевачком, ресавском, нишавском (пронађена), рађевском, орашком (пронађена), добричком, рачанском (пронађена) и у вароши Крагујевцу (пронађена).

Вредност свих ових паљевина износи око 5.660 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу пожаревачком 8, у срезу колубарском округа београдског 6 (2 пронађене), у срезу крагујевачком 6 (3 пронађене), у срезу лепеничком 6, у вароши Нишу 6, у срезу рамском 6 (5 пронађених), у срезу јасеничком округа смедеревског 6 (1 пронађена), у срезу зајечарском 6 (2 пронађене), у срезу косаничком 6, у срезу колубарском округа ваљевског 5 (1 пронађена), у срезу неготинском 5, у срезу голувачком 5, у срезу подунавском 5, у вароши Београду 5 (3 пронађене), у срезу цољаничком 4 (1 пронађена), у срезу параћинском 4, у вароши Пожаревцу 4 (1 пронађена), у срезу рачанском 4 (1 пронађена), у срезу поцерском 3 (све пронађене), у срезу звишком 3, у срезу црногорском 3, у срезу моравичком 3, у срезу космајском 2 (1 пронађена), у срезу посавском 2 (обе пронађене), у срезу грочанском 2, у срезу подгорском 2, у срезу власотиначком 2 (1 пронађена), у вароши Врањи 2 (обе пронађене), у вароши Крагујевцу 2 (обе пронађене), у срезу ражањском 2 (1 пронађена), у срезу беличком 2 (обе пронађене), у срезу ресавском 2, у срезу алексиначком 2 (1 пронађена), у срезу бањском 2, у вароши Пироту 2 (1 пронађена), у срезу јадранском 2 (обе пронађене), у срезу мачванском 2, у срезу рађевском 2 (1 пронађена), у вароши Шапцу 2, у срезу хомољском 2 (обе пронађене), у срезу таковском 2 (обе пронађене), у срезу драгачевском 2, у срезу жичком 2 (обе пронађене), и по 1 у срезовима: тамнавском, ваљевском, пчињском, лесковачком, гружанском, кључком, крајинском (пронађена), копаоничком, левачком (пронађена), деспотовачком (пронађена), сврљишком, нишавском, млавском (пронађена), качерском (пронађена), орашком, бољевачком, тимочком (пронађена), и у варошима: Ваљеву (пронађена), Ђуприји (пронађена), Горњем Милановцу (пронађена), Смедереву (пронађена) и Ужицу.

Вредност свих ових крађа износи око 12.110 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу сврљишком 5, у срезу качерском 3, у срезу тамнавском 2, у срезу власотиначком 2, у срезу морав-

ском округа нишког 2, у срезу посаво-тамнавском 2 (1 пронађен), у срезу таковском 2 (оба пронађена), и по 1 у срезовима: врачарском, крагујевачком, трстеничком, беличком, бањском, мачванском, ужичком, ариљском, и у варошима: Пироту (пронађен) и Пожаревцу.

Вредност уништених ствари износи око 4.280 динара.

Поред изложених дела у току месеца априла извршено је још у Србији и 15 самоубиштава, и то: у вароши Београду 2, и по 1 у срезовима: врачарском, космајском, колубарском округа београдског, тамнавском, ражањском, нишком, нишавском, рађевском, моравском округа пожаревачког, бољевачком, трнавском и у варошима: Ваљеву и Зајечару.

Ова самоубиства извршена су: вешањем 11, давленијем у води 2, ватреним оружјем 1 и оштрим 1, а узроци њиховом извршењу леже: у болести за 5 случаја, у душевном растројству за 3, у рђавом материјалном стању за 1 и у старости за 1. За пет случаја узроци су непознати.

Покушаји самоубиства извршени су по 1 у срезовима: беличком (тровањем), зајечарском (вешањем), бољевачком (тровањем) и у вароши Београду (ватреним оружјем), а узроци њиховом извршењу леже: у очајању за 3 случаја и љубомори за 1 случај.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	УБИШТАВА											
		Убиства	Детубиства	Неколоница убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Смрловања	Тешке телесне повреде	Паљењине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	3	—	—	1	1	—	—	—	12	1	3	—
2	« ваљевски	2	—	—	—	1	—	3	2	10	2	2	—
3	« врањски	1	1	2	1	—	—	1	1	10	2	—	—
4	« крагујевачки	2	—	—	1	1	—	2	7	15	1	—	—
5	« крајински	2	1	—	—	2	—	1	—	7	—	—	—
6	« крушевачки	2	—	—	2	—	—	—	—	3	1	1	—
7	« моравски	3	2	1	1	—	1	—	3	11	1	—	1
8	« нишки	5	—	—	2	—	—	1	2	11	8	1	—
9	« пиротски	—	—	—	—	—	—	—	1	3	1	1	—
10	« подрински	—	—	—	—	—	—	—	1	11	3	1	—
11	« пожаревачки	6	—	—	1	3	—	—	2	29	1	1	—
12	« руднички	—	—	—	1	—	—	—	—	4	5	—	—
13	« смедеревски	2	—	—	—	1	1	1	3	13	—	—	—
14	« тимочки	1	—	—	4	3	—	1	—	8	—	2	2
15	« топлички	4	—	—	4	—	—	—	4	6	—	—	—
16	« ужички	2	—	—	1	—	—	—	1	8	2	—	—
17	« чачански	3	—	—	2	—	—	—	4	7	—	1	—
18	Управа града Београда	—	—	—	4	1	—	1	—	5	—	2	1
Свега:		44	4	3	25	13	2	11	31	173	28	15	4

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 15. јуна 1908. године АБр. 586. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Стога закон и не садржи одредбе о томе, како ће се сведок испитивати на главном претресу, што значи да се има саслушавати онако исто као и у генералној истрази од стране иследника. Сва се разлика састоји у томе, што су испити на главном претресу детаљнији и опширнији. Уопште, законик има мало одредаба о начину испитивања. Он прећутно оставља паметном нахођењу иследника или суда, да према индивидуалности сведока одређују и начин испитивања.

Испит отпочиње постављањем питања. Та су питања двојака: општа и специјална питања.

Општим питањима је циљ, да се утврди идентичност сведока, односи његови према странкама и његов ранији живот. Према томе у општа питања улази питање о имену и презимену, месту рођења и живљења, занимање и старост; затим питање о односима с окривљеним и приватним тужиоцем, и, најзад, је ли пре тога био за што осуђиван (§ 107 први одељак). Ова питања нису од малог значаја, јер од њиховог одговора у многоме зависи, колика ће се вера поклонити исказу сведока. На ова питања морају одговорити сви сведоци без обзира на то, да ли је сведок неспособан или је ослобођен од дужности сведочења. Ако иследник сведока добро познаје лично, по себи се разуме, да му не мора стављати и питања о ономе, што му је познато, као н. пр. име, занимање и др., већ те одговоре може одмах ставити у протоко.

После општих постављају се специјална питања, или отпочиње испит о самом предмету. Закон (§ 107 други оде-

љак) одређује, да сведока треба најпре пустити, да сам исприча све што је њему о предмету познато. То значи, да сведоку претходно треба поставити питање тако, да он уопште сазна предмет о коме има да сведочи, и да то њему буде повод да искаже све што о томе предмету зна. Тек после овога, ако сведок или не зна у вези да прича, или је нејасан или неразговетан, или има празнина, или противречности, иследник је дужан сведоку да поставља даља питања, којима је циљ да се ове мане и недостатци отклоне. Због нејасности и празнина може иследник одмах, чим их опази, да сведоку остави питање; међутим ако се примети противуречност код сведока, треба га пустити да све искаже и то записати у протоко, и после тога поставити му питање, коме је циљ отклањање те противречности.

О томе, која и како треба постављати питања сведоку, данас законодавци не прописују одређена правила. Ово је и немогуће учинити код многостручности случајева, јер би овако правило ометало иследника у раду. Стога, како ће питање иследник поставити, зависи у првом реду од циља, у коме се сведок испитује, за тим од тога да ли се с друге стране сазнало да је сведоку нешто познато а он је то изоставио рећи, као, најзад, и од самих одговора, јер се често из одговора сведоковог види какво му питање даље треба поставити. У осталом, односно форме и садржине питања, и овде вреди иста правила, постављена за испит обвиненог, т. ј. она морају бити јасна и опредељена, морају тећи једна из других по природном реду догађаја, треба колико је год то могуће, да се односе само на по једну околност и да садрже само оно што је потребно. Капциозна питања се не смеју постављати, а сугестивна треба што је више могуће избегавати, јер код таквих питања суд нема довољно јемства, да ли сведок оно што је казао заснива на сопственом чулном опажању или на туђем утицају.

Закон (последњи одељак §-а 107) наређује, да се од сведока тражи да наведе и извор свога знања, *ratio scientiae*, т. ј. има се питати одкуда му је познато оно што сведочи. Овако ће се питање постављати онда, кад се из сведошце не види како је дошао до сазнања, да ли на основу непосредног чулног опажања, или по чувењу од других, или на основу закључака до којих је он дошао. Ако сведок тврди да је извесну чињеницу опазио, за коју постоји сумња да је ову под датим приликама могао опазити, онда то треба тачно испитати постављањем нарочитих питања, а по потреби и увиђајем. Ако, опет, сведок тврди да ништа не зна о предмету, и ако то његово тврђење изгледа невероватно, дужан је иследник да испита, да ли би сведок, с обзиром на место, време као и друге прилике, морао опазити чињеницу која је у питању, да је се она одиста догодила.¹⁾

5. Често пута није довољно да сведок само изјави све што зна о предмету, за који се пита, већ је потребно и да *иозна* или *агносцира* лица и ствари које му се поднесу. Агносција се обично врши после сведочења и то у циљу, да се види, да ли је лице или ствар одиста баш она на коју се односио и исказ сведока. Агносција се може тражити и онда, кад се треба да позна један непознати нађени предмет, н. пр. леш човечији. Агносцију треба предузимати врло опрезно тако, да је извесно да је сведок познао онај предмет на који се његова сведошца односила. Као гаранџију за то, закон (§ 108) тражи, да сведок лице или ствар, пре но што му се покаже, тачно опише и да наведе нарочите знаке

разликовања, па тек после да му се лице или ствар показује ради познавања.

6. Ако се исказ сведока не слаже с исказом окривљеног, онда се као средство за отклањање тога неслагања употребљава *суочење* (*confrontation*) (§§ 109 и 153). Суочење је, према томе, средство за проналажење истине, јер се сматра, да неко, који је сам иза леђа другоме казао неистину, не може то њему рећи и у очи.

Закон допушта суочење само тада, кад се искази сведока не слажу „у главним тачкама“, т. ј. у околностима које су од значаја за решење кривичне ствари, као што су н. пр. битна обележја кривичног дела, докази, олакшавне и отежавне околности и др.

Суочењу не треба приступити одмах чим се примети противречност између исказа два или више сведока, већ треба најпре сведока упозорити да његов исказ противречи исказу другог сведока, па ако сведок и после тога остаје при свом исказу, тек тада треба приступити суочењу. Суочење се увек врши пре заклетве. Не треба суочавати никад више од два сведока, изузев случајеве у којима иследник или суд нађе да је и суочење више сведока уједаред неопходно потребно.

Суочење се врши на тај начин, што се сведоцима, који један према другом стоје, постављају питања али тако, да се свако питање односи на по једну околност, о којој се њихови искази не слажу, тражећи од њих да се о томе изјасне. Свеједно је, који ће сведок први одговарати. Иследник или судија може тражити од сведока, који се суочавају, да више пута понове своје изјаве, док се неслагасност или не отклони, или док не буде јасно да она и даље остаје. Грдње и увреде при суочењу се не смеју допустити. Иследник не треба да нагиње ниједној страни, нити да да приметити, да он изјаву једног сведока сматра за вероватнију.²⁾

Ако се суочење врши у генералној истрази, онда се о њему има да направи нарочити протоко; ако ли се, пак, врши на главном претресу, онда оно улази у протоко претреса. И у једном и у другом протоколу одговоре једног сведока треба писати спровођу одговора другог. Питања, која се сведоцима постављају, пишу се преко целог табака.

7. За сваки испит иследник је дужан да начини протоко, који се пише на половини превијена табака (§ 110). У почетку протокола назначује се дан, кад је испит вршен и место где је вршен. На левој половини табака стављају се питања а на десној одговори. Питање и одговоре треба редом означавати једним истим бројем. Одговори се имају описати колико је могуће речима самог сведока, и то само оно што је од значаја. Стога треба провинџијализме и друге непознате изразе задржати и ставити у протоко. Одговоре треба писати не у трећем већ у првом лицу. Сведоку се може допустити да и сам свој исказ диктира.

Сваки се испит сведоку има прочитати, па ако би он имао што приметити, то ће се на крају протокола додати, а никако се не сме брисати или прецртавати оно што је већ написано.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

¹⁾ Дефиниџију суочења види раније стр. 244.

²⁾ *Rulf, Commentar* 223.

БЕРТИЛОНАЖ И ДАКТИЛОСКОПИЈА

Под исписаним насловом, а поводом развијене препирке између г. Васе Лазаревића, члана Управе града Београда и г. Добривоја Бакића, секретара антропометријско-полицијског одсека у Пожаревцу о упоредној вредности бертилонажа и дактилоскопије, ми смо у „Полицијском Гласнику“ од ове год.¹⁾ изнели, потпуно објективно, данашње стање овог питања у науци, као и мишљења најпованијих стручњака за његово правилно решење.

Циљ нам је био, да са овом важном ствари упознамо и шири круг читалаца, а у исто доба и да пресечемо једну излишну полемику, коју је г. Лазаревић безразложно провоцирао у своме одговору г. Бакићу на критику његове „Дактилоскопије“.²⁾

Тек на два месеца после појаве ове наше расправе присетио се г. Лазаревић, да у свом напису „Дактилоскопија и Бертилонажа“, који је публикован у последња три броја „Полицијског Гласника“, упозори читаоце на нека наша, по његовом мишљењу „погрешна резоновања“, у поменутој расправи. Г. Лазаревић вели, да је „сматрао за дужност“ да ово учини.

У току даљег излагања ми ћемо несумњиво доказати, да је г. Лазаревић после онога што смо изнели у „Бертилонажу и Дактилоскопији“ имао само једну дужност — да ћути — и да би за њега много боље било да је овако и урадио. За сада само констатујемо, да и сам г. Лазаревић признаје, да смо нашим излагањем, у коме он налази „погрешних резоновања“ дали објективан и стручан карактер, и да се он ове своје нове дужности сетио баш у оно време кад је у „Полицијском Гласнику“ отпочела излазити оцена г. Милутина А. Протића о његовој књизи „Пријављивање Становништва“, која оцена, узгред буди речено, није ни мало ласкава по г. Лазаревићеву стручну спрему у питању које је у овој књизи третирао.

* * *

Још одмах у почетку свога написа „Дактилоскопија и Бертилонажа“ г. Лазаревић почиње са нетачним представљањем факата, јер тврди да је наша расправа једновремено и критика његове књиге „Дактилоскопија“, а ово је апсолутно нетачно. Наша расправа, као што смо навели, имала је сасвим други циљ, и у њој је свега на једном месту, више узгред, исправљено нетачно мишљење г. Лазаревићево о улози антропометријских мера у систему Бертилоновом. И што је најинтересантније, г. Лазаревић није „сматрао за дужност“, да о овоме проговори ма и једне речи у напису „Дактилоскопија и Бертилонажа“. С тога, опет, ми „сматрамо за дужност“, да га на ово подсетимо и у том циљу, а да би му

олакшали посао, исписујемо овде речени пасус из наше расправе:

„Било је неопходно потребно да учинимо ову напомену о улози антропометријских мера у систему Бертилоновом, јер многи држе да су оне главне у овом систему, и да се идентитет на основу њих утврђује. Изгледа, шта више, да и сам г. Лазаревић у неколико дели ово мишљење, кад на стр. 12. своје књиге вели ово: „На основу резултата ових мерења вршио је он (Бертилон) класификацију картона измерених лица. Али се, ради јаче потпуности и позитивнијег успеха, при испуњавању ових картона, Бертилон служио и другим поменутих системима, узимајући од њих само оно што му је доиста могло корисно послужити. Тако се он послужио личним описом, утврђеним разликама у боји очију, особитим знацима ако би их мерено лице имало, фотографијом и у неколико описима прстију, у колико је то све ишло у прилог потпунијем констатовању идентичности. Тим допунама његова је система добила у поузданости резултата, али је постала и компликованија, што јој противници са разлогом замерују“.

Ово тврђење скроз је погрешно.

У Бертилоновом систему нису главне антропометријске мере, које, као што нагласисмо, служе само за класификацију, већ опис особенних знакова и живе слике, а ове методе Бертилон није ни од куд позајмио ради допуне свога система, јер као такве нису ни постојале, већ их је, тако рећи, сам створио, преображавајући из основе стари, шаблонски лични опис и разрадивши до савршенства рубрику „особених знакова“ из старог личног описа. И сама данашња фотографија у судској примени резултат је Бертилоновог рада, а тако исто и класификација по боји очију.

Да се идентитет по Бертилоновом систему не утврђује на основу антропометријских мера, види се јасно и из ових Бертилонових редака: „Антропометрија, која је само један механизам елиминације, доказује, пре свега, неидентитет, док се директни идентитет, утврђује помоћу особенних знакова, који су једини у стању да пруже судску извесност“.

Ово је све што се у нашој расправи односи на садржину „Дактилоскопије“, и ако г. Лазаревић збиља мисли да је ово једина мана његове књиге, онда и сувише прецењује вредност свога рада. И ако он сам налази, да је у његовој „Дактилоскопији“ „стручно третирано питање из области чисто полицијске делатности“, ипак је ова његова расправа — г. Лазаревић мора бити с тим начисто — још далеко од праве стручне и научне књиге. Он пише стручну расправу о дактилоскопији, а не зна да је питање о њеној примени детаљно претресано на последњем међународном, криминално-антрополошком конгресу, који је држан у Турину само на годину дана пре појаве ове његове расправе у Архиву за правне и дру-

штвене науке, и да је тек после изражене жеље конгреса да све државе заведу објективно идентификовање повратника по једној истој методи, питање о практичној примени дактилоскопије ступило у нову фазу, и постало предмет озбиљније дискусије међу стручњацима за идентификацију па, најзад, дошло и пред Париску Академију Наука. У месту дискусије на међународном конгресу и мишљења париских академика, које је било познато пре појаве „Дактилоскопије“, г. Лазаревић се позива на усмена мишљења шефова одељења за идентификовање у Б. Пешти и Загребу, и тражи да му се, више на реч, верује за изворе којима се служио, означајући их само у опште. Ако г. Лазаревић збиља мисли да се овако пишу стручне и научне књиге, онда му ми пријатељски саветујемо, да још за извесно и што дуже време више чита а мање пише, па ће се и сам уверити колико му је ово мишљење било погрешно.

Ма колико да нам је непријатно, ипак у истини сматрамо за дужност, да учинимо још једну озбиљну замерку г. Лазаревићевим погледима на науку у опште и његовом мишљењу о научним радницима.

Говорећи о научницима и стручњацима, па чија смо се мишљења позвали за потврду наших навода у расправи „Бертилонаж и Дактилоскопија“, г. Лазаревић је од речи до речи написао ово:

„Ови су махом Французи, те се с тога већ у напред могло претоставити, да ће као санародници Бертилонови имати само лепо мишљење о његовој методи“.

Чак и кад би стајало у истини, да су сва ова лица доиста Французи, ипак би овакво мишљење о стручњацима и научним радницима, какво г. Лазаревић дели, — било, да се најблаже изразимо — детињасто. Бар г. Лазаревић, као свршени правник, треба да је начисто с тим, да наука није својина појединих народа већ целога човечанства, и да ја, према овоме, за њене праве раднике питање о народности, вери, раси и осталим предрасудама сасвим споредна ствар.

Не стоји, међутим, у истини, да су стручњаци на које смо се позвали махом Французи, а још је нетачније тврђење г. Лазаревићево да су цитати „већином изабрани међу онима који бране Бертилонову методу на штету дактилоскопије“. Изгледа, просто, да је г. Лазаревић, пишући ове ретке, сасвим сметнуо с ума, да ћемо их бар ми, којима су упућени, пажљиво прочитати, јер да је о овоме мислио извесно их не би написао, нити би се свесно изложио једној великој непријатности, да се сада на његов рачун мало насмејемо.

Али, да почнемо мало издаље.

На стр. 31—32 г. Лазаревићево „Дактилоскопије“, где је говор о класификацији дактилограма, стоји, поред осталог, и ово:

„Трећу методу класификовања предложио је д-р Оловиц, али она још нигде није усвојена, а по мишљењу стручњака са многих својих непрактичних особина не може за сада као самостална ни издржати конкуренцију осталих метода.“

1) Види бројеве: 10., 11., 12., 13. и 14.

2) Види 2. и 3. број „Полицијског Гласника“ од ове године.

3) Видети одговор г. Лазаревића г. Бакићу у 2. броју „Полицијског Гласника“ од ове год.

Сматра се, да ће Оловицова метода у многим тачкама бити од утицаја принципом усвајања једног интернационалног система, који ће по мишљењу стручњака у неколико морати базирати и на дактилоскопији и на бертијонажи⁴.

На стр. 41—42 ове исте књиге исписано је од речи до речи ово:

»Д-р Локар, познати зналац антропометрије и свих других система за идентификацију, чији су радови на томе пољу врло цењени, вели: »Главна је ствар класификација картона. У овоме послу ја претпостављам дактилоскопију, јер антропометрија — једина метода, која би јој се могла ставити на супрот — има две врло велике мане.

1. да је неупотребљива за жене и недорасла лица, а то је у толико већа мана, што број малолетних злочинаца непрекидно расте, и

2. што захтева скуп материјал и велике просторије.

Ово друго је, до душе, проста ствар за Париз и Берлин, али би то онемогућило увођење система за идентификовање у малим и слабо цивилизованим земљама. Не поричем никако ни тај факт, да је бертијонажа била генијални проналазак, али држим, да би јој ипак требало претпоставити једну методу, која је много простија и која се са тога може раширити по свима државама.

»Биће од интереса да овде поменемо и мишљење д-р Миновића, судског експерта и познатог поборника Бертијоновог система (?), који је и сада још управник антропометријског одељења у Букурешту. У свом писму упућеном д-р Локару, вели он, поред осталог: »...Има већ дванаест година како се бавим дактилоскопијом. Сви ми, који се овде у Европи налазимо на челу разних одељења за идентификацију, отварамо широм врата овој методи и надамо се, да ћемо од ње у блиској будућности видети огромне користи. Уверен сам, да би она метода, која би се служила отисцима прстију и личним описом, одбацујући антропометријско мерење и фотографију, — била најбоља метода, најјевтинија, најпрактичнија и најкориснија са сваке тачке гледишта. Данашња су одељења одвећ претрпана, јер захтевају и фотографију, и мерења, и отиске прстију и особене знакове и т. д. што све изискује много времена за рад и велике просторе, те се с тога и ја, као и сви остали, старам, да упростим рад на томе пољу. Сви су, међутим данас сагласни о корисности отисака прстију¹⁾.

»Има, међутим, и таквих представника, који пледирају за комбинацију једног система с другим; један је од њих и Др. Оловиц, чије смо мишљење раније изнели. Већина, пак од њих тражи, да се то питање реши на неком интерна-

ционалном конгресу, који би имао да се изјасни за један од та два система или комбинацију њихову, што би по том било меродавно за све државе²⁾.

На ове исте стручњаке, од којих је Др. Локар Француз, Др. Оловиц Шпанац, а Др. Миновић Румун, позвали смо се и ми, само што смо навели друге пасусе из њихових радова — оне у којима су резимирана њихова мишљења — док је г. Лазаревић бирао само оне који иду у прилог дактилоскопији.

Да би, пак, читаоци могли лакше поредити нас и г. Лазаревића, и уочити његову недоследност у овој ствари, исписујемо овде и мишљења ових стручњака, која су цитирана у нашој расправи »Бертијонаж и Дактилоскопија«. Ево шта се тамо вели:

»У прилог нашег мишљења, да будућа интернационална метода мора бити комбинована из бертијонажа и дактилоскопије, наводимо, поред онога што смо већ изложили, и мишљења неколицине стручњака на које се сам г. Лазаревић у својој књизи позивао.

Тако:

Др. Едмонд Локар у своме раду: »Данашња одељења идентификације и интернационални картон« изјављује ово:

Очигледно је, да су и антропометрија и отисци прстију у истој мери неспособни за успешно истраживање криваца у бегству, пошто је немогуће захтевати од осумњичених, да на јавним местима допусте да им се узму отисци прстију или мере главе. Тетовирани и особени знаци, веома драгоцени као средство контроле, исто су тако неспособни за истраживање криваца у слободи, пошто се већином налазе на невидљивим местима. Једини подаци, који су за истраживања овог рода довољни, јесу они које нам пружају живе слике. Тешко је замислити картон без живих слика, и њихово одсуство са овога може се правдати само одсуством стручног персонала³⁾.

Пошто је још истакао користи од брзог и лаког телеграфисања живих слика, Локар предлаже да будући интернационални картон идентификације буде комбинован из дактилоскопије, живих слика, тетовираних и особених знакова и кратких биографских података, што другим речима значи: предлаже комбинацију дактилоскопије и Бертијоновог система, без мерења.

Један други, исто тако признати стручњак, г. Н. Миновић, судски лекар и шеф одељења за идентификацију у Букурешту, вели ово:

(ПСТАВИТЕ СЕ)

Д. Ђ. А.

²⁾ Поред мишљења ових стручњака, г. Лазаревић је још цитирао и мишљење Др. Отоленги-а, професора судске медицине на универзитету у Риму, чији резиме гласи: »Али држим, да би ипак била потребна унија између дактилоскопије, личног описа и фотографије, према инструкцијама Бертијона, великог иницијатора научне системе за идентификовање у полицији«.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ТРИ СТУДЕНТА

Од Јонана Дојла

(НАСТАВАК)

— У оној тамо код прозора.

— А, тако, у оној код малог столића. Сад можете ближе прићи. Ја сам готов са испитивањем простирача. Сад ћемо да разгледамо столић. Како је човек радио, о том већ не може бити сумње. Он је, ушав у собу, парче по парче хартије узимао са писаћег стола и преносио на столић код прозора, јер је одатле могао да пази у исто време и на ваш повратак кроз двориште те да се благовремено изгуби.

— Али у томе није могао успети, јер се ја нисам вратио кроз двориште, већ на позадни улазак.

— Да, да! Али ипак је он тако мислио, јер је рачунао, да ћете ви доћи кроз двориште. Покажите ми сад, молим вас, та ваша три табака хартије.

Професор их предаде мом пријатељу, и он их дуго разгледаше лупом.

— Ни једног отиска прстију! Ја сам нагађао, да је кривац приликом резања плајваза графитом задрљао палац десне руке и да ћемо на којој хартији наћи тачан отисак његовога палца, али ништа не могу да нађем.

— Дакле, узео је овај табак где је почетак и преписао га је. Колико је за то требао времена. Ипак, најмање четврт сата. Затим га је бацио, па је донео други. Код њега је дошао до половине, и тада је услед вашег повратка морао врло брзо да побегне, — врло брзо, јер није имао ни толико времена да врати хартије на своје место, како ви бар то не би приметили. Да ни сте чули какве журне кораке, господине професоре, кад сте отварали спољашња врата?

— Не, ништа нисам чуо.

Холмс за тим испитиваше дрвене отпатке од плајваза, који су се налазили на столићу.

— Добро; он је необично брзо писао, плајваз му се скрхао и морао га је зарезивати. То је интересно, Ватсоне; плајваз није био ни мало обичан. Био је дебљи него обични плајвази, врло мек и из фабрике Јохана Фабера. Дрво је било затворено-плаво обојено, а име фабрикантово утиснуто је сребрним словима. Остатак плајваза не може бити већи од једног и по цола. Потражите тај плајваз, господине професоре, па ћете наћи и вашег човека. Да би вам било још лакше, додаћу вам, да је имао повелики, врло туп ножић.

Научник начини израз лица мало комичан, чудећи се, одкуда је Холмс нашао толико података.

— Остале тачке, по нужди разумем, рече он потом, али нећу целу ствар да — Затим показа један отпадак дрвета од плајваза, који је дотле био баш на ивици столића. На њему су се видела два слова NN.

¹⁾ Последње реченице нема у оригиналу цитираног пасуса, већ ју је г. Лазаревић извукао из једног другог пасуса и произвољно пренео у цитирани пасус. Изгледа да овај други пасус г. Лазаревић није хтео намерно цитирати, јер ни мало не иде, као што ћемо допније видети, у прилог његовог мишљења о данашњим методама за класификацију дактилограма.

— Појмите ли ово?

— Не, још се и сад бојим.

— Ватсоне, шта мислиш да значе ова два NN? То је завршетак једнога имена. Познато ти је, да JOHANN FABER има најчувенију фабрику плајвазова. Сад ти је, сигурно јасно, да је заостало на плајвазу још само «ЈОНА» те се према томе може ценити колико је парче плајваза остало код сопственика.

За тим подиже столић и окрену га да га посматра према електричној светлости.

— Надао сам се да је писао на танкој хартији и да је на политури стола остало каквих трагова, али од тога нема ништа. Одавде не можемо ништа више да сазнамо. Да прегледамо сада писаћи сто. Ова грудвица црнкасте земље биће сигурно она о којој сте нам говорили, господине професоре. Споља је без икаква облика, али изнутра, као што видим има пирамидални облик. Као што сте приметили, у грудници се налазе и неке пилотине, струготине или тако нешто слично. Заиста, ово је интересантно. И к томе још зарез на писаћем столу — прави зарез. Починье се једном греботином и завршује се рупом. Ја сам вам веома захваљан, господине професоре, што сте ми поверили овај ретко интересантан случај! Вечито студирање и претурање листина по библиотеци већ су ми мало замрачили ум. Баш ми је добро дошао овако тежак случај, да се мало разонодим. Сутра ћу моћи освежен отићи у библиотеку. А куда воде ова врта?

— У моју спаваћу собу.

— Јесте ли били у њој, од како се овај догађај случило?

— Нисам; био сам само у овој соби, па сам одмах отрчао к вама.

— Радо бих само бацио поглед у вашу спаваћу собу.

Професор отвори врата и ми уђосмо у једну одају украћену енглеском готиком, још док се тај стил није преобразио у неприродне форме доцнијега времена.

— Како драгесна, старинска соба! хоћете ли, молим вас, да причекате за један часак док ја прегледам патос. Не, нема ничег да се види. Чему служи ова завеса? Сигурно вешате иза ње своје одело. Кад би се неко овде хтео сакрити, могао би то учинити само иза завесе, јер је кревет и сувише низак, а орман за одело и сувише мали. Ваљда се нико није ту сакрио?

Кад је Холмс подигао завесу, приметио сам на њему да се нечему изненадио. Али у ствари за завесом је било три до четири пара одела, обешена о један чивилук. Холмс се повуче натраг и на једанпут се саже ка патосу.

— А, ха, шта је ово овде? узвикну он.

Нашао је опет једну црнкасту грудвицу блата, која је у унутрашњости била пирамидално издубљена, те је поче посматрати према електричној светлости.

— Ваш посетилац изгледа, није био само у вашој соби за рад, већ и у спаваћој соби, господине професоре!

— Шта је овде могао тражити?

— Изгледа, да то није тешко објаснити. Ви сте се вратили неочекиваним путем, тако да вас није могао пре при-

метити, док нисте већ били на спољним вратима. Шта му је било остало? Брзо је скупио све што би га могло директно одати, и побегао у вашу спаваћу собу, да би се тамо прикрио.

— За име Божје, господине Холмсе, па ви мислите да сам ја тога несретника могао ухватити за све време док сам се са Банистером објашњавао?

— Тако ја мислим.

— Онда има још једна могућност, господине Холмсе. Јесте ли видели прозор моје спаваће собе?

— То је прозор са три гвоздене шипке, које су довољно једна од друге удаљене, да би се у нужди човек могао кроз њих провући.

— Са свим право. Прозор гледа у један угао дворашта, који је довољно сакривен. Тај је човек могао ући и овим путем, кроз прозор, а после изаћи и кроз врата, кад их је видео незакључана.

Холмс нестрпљиво махаше главом.

— Нећемо тако непрактично да мислимо, одговори он. Ако сам вас добро разумео на горњим басамацима станују три студента, који више пута дневно пролазе поред ваших врата?

— Јесте, то је истина.

— А сва су тројица пред испитом?

— Да.

— Сумњате ли на једнога више него на другог или трећег?

Професор се устезао са одговором.

— То је врло деликатно питање, одговори он најзад. Не исказује се тако лако сумња, која се не може поткрепити разложима или доказима.

— Дакле, чујмо само сумњу. Ако је само разложна, ја ћу се побринути за доказе.

— Онда ћу вам укратко описати карактере ове тројице становника исте куће. Најнижи, по спрату, зове се Гилхрист, вредан је ђак и добар гимнастичар; члан је студентског јахачког и крикетског клуба и већ је добио и награду у опкладном трчању и скакању. То је леп, развијен млад човек. Отац му је био познати барон Јабец Гилхриц, који се услед разних шпортова са свим руинирао. Мој је ђак остао у приличној сиротињи, али он је сад врло вредан у раду и од њега ће моћи што год бити.

— На другом спрату станује Индијанац Дуалат Рас. Он је миран, јако повучен човек, као што су већина његових сународника. Он је међу првим ђацима, али, наравно, да му је грчки језик слаба страна. Но он ради поуздано и систематски.

— На највишем спрату налази се соба Мила Ларена. Он је у стању да изведе сјајне радове — кад у опште што год ради. Он је свакако један од најинтелигентнијих студената на целом универзитету, али врло ђудљив, растројен и несталан. Још у првој години због једне неозбиљне ствари био је отпуштен. Све је време био необично лењ, те и поред све своје даровитости мора са забринутосту да дочека испит.

(наставиће се)

Превео с немачког
Д. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине планиничке, актом својим Бр. 934. пита:

»Позван законом о општинама, да чува и потпомаже општинске интересе, суд општине планиничке у срезу бољевачком, моли уредништво «Полиц. Гласника», да му изволе у свом наредном броју дати следеће објашњење:

У овој општини, а по условима прописаним од стране општ. одбора, издата је касапница и салана за ову год., под закуп.

Поменутих условима, а на основу § 370. казн. зак., и уредбе о касапницама, арендатору касапнице загарантовано је: »да сем њега, нико други не сме клати стоку и месо продавати. Земљорадничка Задруга неће смети да коље стоку и да месо продаје својим задругарима, већ само могу делити на череке а ако противно ради примениће се и на њу § 370. казн. зак. (тач. 5. услова). Механџија може продавати печеног меса, али сировог мора купити од арендатора касапнице. Механџији одобрава се, да може у својој радњи годишње заклати: пет брва ситне стоке, два брва дебљих свиња, и два прасета од по 8—10 кила. Може и више заклати у својој радњи, али само по погодби и одобрењу арендатора, а без одобрења не сме, (тач. 6. и 7. услова)«.

И на основу оваквих услова, касапница и салана у овој општини уступљена је арендатору за 401.05 динара.

У овој општини постоји Земљорадничка Задруга, која има једно одвојено одељење за набавку средстава за потрошњу — потрошачки одељак, и тај одељак од почетка месеца маја т. г. почео је да коље стоку и месо продаје задругарима на мања парчета од черека и на добит, што и данас чини.

Механџија оvd., за своју радњу коље стоку без да се придржава услова.

Поводом овога арендатор касапнице и салане, тужио је овоме суду и потрошачки одељак и механџију, и тражио је, да им се оваква радња забрани и да му накнаде штету, јер у противном придржавајући се услова он одступа од закупа.

Суд општине планиничке налази, да је оваква радња потрошачког одељка планиничке Земљ. Задруге и механџије противна како § 370. казн. закона, тако и уредби о касапницама и условима касапске аренде, па пре но што би се упустио у расправу овога питања, пита:

1., Сме ли потрошачка задруга, да коље стоку и месо продаје својим задругарима на мања парчета од черека и на добит, а на штету општине, кад је у овој општини издата касапница под аренду?

2., Има ли права механџија, да у својој радњи коље стоку и преко оног броја, који му је од стране одбора — условима одобрен а без одобрења арендатора касапнице?!

ПОТЕРЕ

Иван Тисављевић, столар из Пожаревца, који је био у притвору и под истрагом због покушаја опасне крађе код начелства округа пожаревачког, 13. ов. м. побегао је из окружног затвора. Иван је родом из Смедерева, стар 19 година, средњег раста, у лицу црномањаст, малих бркова, на себи има од одела капут, прслук и панталоне, на ногама опанке, а на глави шајкачу. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа пожаревачког с позивом на депешу Бр. 8598.

Добривоје Новаковић, бив. обућарски радник и **Милутин Савковић**, бив. служитељ Министарства Финансија, који су окривљени за крађу купона 2% лутријског и 4% конвертног зајма из ликвидатурног депоа Управе државних дугова Министарства Финансија, налазе се у бегству. *Добривоје* је стар 32—35 го-

дина, средњег раста, разрок, у лицу смеђ, а *Милутин* је стар 42 године, средњег раста, ћелав, шницасте браде. Износећи Добривојеу фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да их живо у својим домаћинама потраже и пронађене стражарно спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 25861.

Танасије Богдановић, **Алекса Поповић** и **Вукашин Вучићевић**, земљоделци из села Савчине, среза моравичког, имају да одговарају за убиство код начелника среза моравичког, али су пре извесног времена отумарали од куће и до сада се ништа о њима није сазнало. *Танасије* је стар 21 годину, средњег раста, у лицу смеђ, малих бркова, очију граорастих, у црном сукненом оделу, на глави

3., Ако смеју и имају права, онда ко ће накнадити штету општинској каси, кад арендатор у том случају одступи од закупа?!

4., Ако немају права, онда кога ће суд казнити од стране потрошачке задруге, да ли само благајника или целу управу, и у опште, шта треба суд да уради, те да заштити општинске интересе?

Пошто је ово питање на раду код овог суда и треба га направити у што краћем року, то суд учтиво моли уредништво, да по овоме да своје објашњење у једном од наредних бројева „Полиц. Гласника“, те како би се питање на време свршило.“

— На ово питање одговарамо:

Одређујући задатак земљорадничких и занатских задруга у закону од 3. децембра 1898. године, законодавац је овластио задруге, да поред осталог, могу набављати својим задругарима и средства за потрошњу — тачка 3. чл. 1. поменутога закона.

У чл. 4. тачка 2. под б. заједничких правила земљорадничких задруга, која су надлежно одобрена, изречно је опет одређено, да се под средствима за потрошњу имају разумети сви они артикли, који су једном задругару потребни за живот, као што су: со, гас, зејтин, опанци и т. д.

Према овоме, а с обзиром на повластице, које су овим задругама уопште дате чл. 95., 96., 97. и 98. поменутога закона, јасно се види, да су задруге у праву, да својим задругарима набављају све артикле, потребне за живот, на начин који оне изберу као најзгоднији, и да за то никоме не одговарају, нити подлеже каквоме ограничењу и плаћању.

По томе, према задрузи се не могу предузимати никакве мере, што своје задругаре снабдева месом непосредним клањем стоке, јер на то има права по закону.

Што се тиче механције, он по измени чл. 4. уредбе о касапницама (измена од 18. октобра 1866. год. Зборник XVII стр. 186.) нема права да коље стоку, било за сопствену потрошњу, било иначе, јер ако то чини, одговоран је по § 370. кривич. закона.

Казну ову изриче сам општински суд. Ако би за арендатора у истини настала штета због тога, што задругари не купују месо од њега, и ако он ову судским путем затражи и *утврди*, онда би му општина могла бити одговорна, што је постављала онакве услове, које није могла испунити, на име што се обвезивала, да ће задругу ограничити у њеном пословању, на које задруга има права по закону.

II.

Суд општине равно-дубравске актом својим Бр. 1001, пита:

„Кад се породи спор између појединих села о синору, па полицијска власт у смислу чл. 11. закона о општинама одреди привремену границу спорном земљишту и слабију страну упутити на изборни суд, али ова не затражи у остав-

љеном року састав овога суда, нити у опште изјави жалбу на решење полицијске власти, да ли у том случају одређена граница остаје стално, или дотична парнична страна има увек права да тражи састав изборног суда?

Моли се уредништво за потребно обавештење.“

— На ово питање одговарамо:

Законски рокови не могу се ни скратити ни продужити, и као правна последица пропуштања тих рокова јавља се губитак права на ону радњу, која је дотичном законском одредбом условљена, и ради које је и одређен рок.

Ако се према овоме правилу оцени значај чл. 11. закона о општинама, онда ће се видети, да он, прописујући рок, који полицијска власт може оставити за састав изборног суда, налаже једновремено, да се у томе року мора саставити изборни суд ради решења овога спора.

Он, дакле, после овога рока, просто сматра питање о границама синора за завршено, и не дозвољава његово ново покретање.

Према овоме, кад она парнична страна, која је упућена на састав изборног суда, није у опште изјавила жалбу на решење у року од пет дана (чл. 171. зак. о општинама) нити је у остављеном року тражила састав изборног суда, онда је она сама пристала на последице, које доноси пропуштање рока, у овом случају на границе, које је поставила полицијска власт.

III.

Један општински писар пита:

„Приметио сам, да многи општински судови кад чине извиђаје у случајевима самовлашћа (§ 375. а. кр. закона) и других иступних дела, позивају парничне стране да врше избор вештака као за грађанске спорове, ма да се у § 55. кр. суд. пост. прописује другачији избор вештака.

Нарочито пада у очи, да вештаке заклињу само на захтев парничара.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је овакав поступак општинских судова правилан или не?.“

— На ово питање одговарамо:

Кад год наступи потреба, да се у случајевима самовлашћа (§ 375. а. кр. зак.) или других иступних дела, чини извиђај на лицу места, онда власт *сама бира вештаке* по § 33. тач. д. Полицијске уредбе а саобразно наређењима § 55., 56., 57. кр. суд. пост. и врши потребне извиђаје. Вештаке власт заклиње сама и без захтева интересованих страна.

IV.

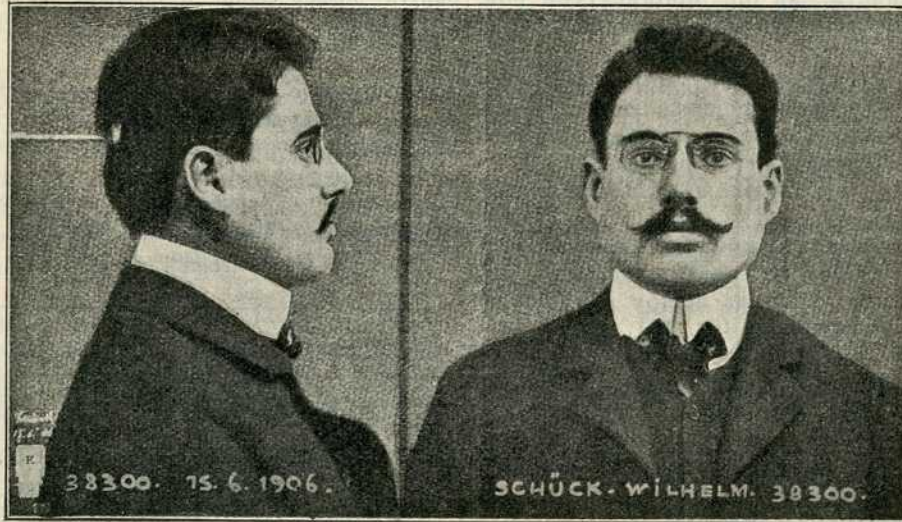
Суд општине гор.-међуровачке актом својим Бр. 1255, тражи обавештење, како ће се саслушавати и кажњавати извесна лица по чл. 109. и 110. закона о општинама од стране кметова и председника.

Пошто је на ово питање опширно одговорено у бр. 16. „Полицијског Гласника“ за 1906. годину под III, то се суд упућује да тамо нађе тражено обавештење.

има шајкачу; Алекса је стар 21 годину, средњег раста, у лицу црномањаст, малих црних бркова, на себи има црн гуњ и фермен од црног сукна, на глави шајкачу; **Вукашин** је стар 30 година, високог раста, малих жутих бркова, очију граорастих, у сингавом сукненом оделу, на глави има шајкачу. Нека их све полицијске и општинске власти потраже у својим домаћима и пронађене стражарно спроведу поменутом начелнику с позивом на дешу Бр. 4561.

Виљем Шик, тако звани «барон Виљем Шиљек», 1907. године проневерио је у Женеви суму од 18.000 динара и побегао.

Шик је становао код своје мајке у Бечу, у улици Веринг, бр. 49, и 29. јуна 1906. године

отпутовао је за Енглеску. У Њујорку и Минхену учинио је неколико превара под именом Сабатио ди Франко, а месеца маја 1901. године био је већ осуђен у Бечу на четири месеца затвора због проневере новца, а тако исто због крађе новца кажњен је 1903. године у Манхајму са годину и по затвора.

Држало се да се у последње време бави у Марсељу, али све проузете мере да се кривац пронађе остале су без успеха.

Шик је стар 26 година, висок 1.75 см., добро развијен, четвртастих рамена, смеђе косе, угаситих очију, угасито-рињих бркова, носи цвицер без оквира.

Позивају се све полицијске и општинске власти да Виљема живо потраже у својим домаћима и о резултату известе уредништво Полицијског Гласника или Управу града Београда.

Т Р А Ж Е С Е

Миљка Тимотијевића, калфу трговачког, родом из Слатине, среза трнавског, који је 1. овог месеца побегао од свога газде Владимира Р. Војовића, тргов. из Чачка, тражи начелство округа чачанског. Миљко је стар 14 година, малог раста, очију граорастих, црне косе. Позивају се све власти да га у својим домаћима потраже и пронађеног упуте начелству округа чачанског с позивом на акт Бр. 5091.

Јована Протића, бив. деловођу из Пожаревца, који је 12. овог месеца побегао из болнице за душевне болести, где је био на лечењу још од 1886. године. тражи Управа града Београда актом Бр. 25247. Јован је стар 60 година, стаса високог, косе седе, мало грбав; од одела има на себи блузу и панталене од сегелтуха, на глави сламни шешир, а на ногама ципеле. Пронађеног треба спровести Управи града Београда.

Рудолф Јужен, аустро-угарски војни бегунац, коме је одређено место становања Књажевац, побегао је пре неколико дана и до сада се ништа о њему није сазнало. Рудолф је стар 22 године, средњег раста, косе смеђе,

очију плавих, лица и носа правилног, по занимању је седлар, говори српски и немачки. Пронађеног треба спровести начелнику среза загавског.

Драгослава Ресимића, родом из Чачка, који има да одговара за просту крађу, тражи кварт савамачки актом Бр. 6333. Драгослав је малог раста, у лицу црномањаст, на грбуху и левој ноzi има ожиљак од ране. Пронађеног треба спровести поменутом кварту.

Борислава, сина Живојина Милосављевића из Гор. Каменице, среза загавског, који је још 21. прошлог месеца отумарао од куће без знања родитеља, тражи начелник среза загавског актом Бр. 11664. Борислав је стар 16 година, средњег раста, у лицу смеђ, косе смеђе, очију граорастих, у сељачком оделу. Пронађеног треба упутити поменутом начелнику.

Чедомира В. Стојановића, земљод. из Браничева, среза голубачког, који има да издржи две године полицијског надзора, тражи начелник среза голубачког актом Бр. 5296. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

УБИЈЕН

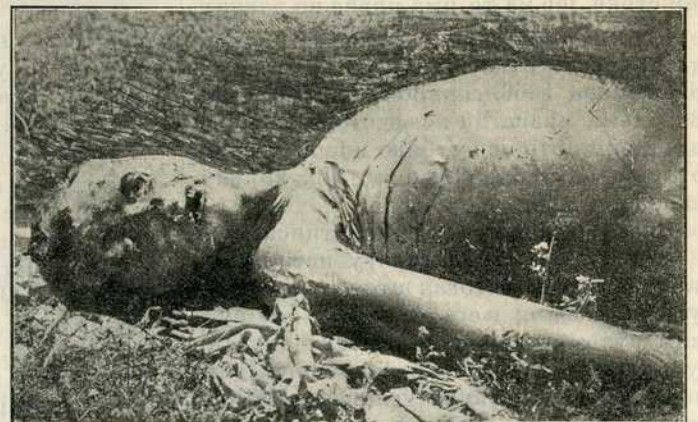
Милош Филиповић, бив. робијаш, родом из села Близнака, чију смо фотографију и потерницу изнели у 15. броју нашег листа од ове године убијен је 17. прошлог месеца од непознатог лица на путу Медвеђица-Свилајнац.

УТВРЂЕН ИДЕНТИТЕТ

По фотографији леша, коју смо изнели у 20. броју «Полицијског Гласника», од ове год. Анка Карл из Шапца познала је свога мужа Стевана Карла, лимара из Шапца, који је 21. априла ове год. отпутовао за Будим-Пешту због болести и тамо умро.

КО ЈЕ ОВО?

7. овог месеца нађен је леш неког непознатог лица, чију фотографију износимо, у бунару Марка Симића, земљод. из Седлара, среза ресавског, близу државног пута Свилајнац-Медвеђа-Вел. Поповић. Увиђајем је утврђено да је непознати најпре удављен па потом бачен у бунар и притиснут једним великим каменом. Непознати је стар 22—28 година, средњег раста, косе, браде и бркова црних, од одела има на себи чакшире од црног сукна, гуњ без рукава од сигавог сукна са зеленом јаком, кожух, на ногама пресне опанке и чарапе. При претресу није ништа нађено што би допринело утврђењу његовог идентитета. Износећи фотографију непознатог, позивамо све полицијске

и општинске власти да потраже његову фамилију. Приликом утврђења идентичности треба извршити протоколarno саслушање у смислу крив. суд. поступка. О резултату тражења известити начелника среза ресавског с позивом на акт Бр. 9301.